

ARTHUR MILLER
VAN DE BRUG AF GEZIEN
(A View from the Bridge)

Vertaling Tom Kleijn

PERSONEN

Louis
Mike
Alfieri
Eddie
Catherine
Beatrice
Marco
Tony
Rodolpho
Eerste ambtenaar van de immigratiedienst
Tweede ambtenaar van de immigratiedienst
Meneer Lipari
Mevrouw Lipari
Twee illegalen
Buren

Copyright: Arthur Miller 1955
(The Arthur Miller 2004 Literary and Dramatic Property Trust)
Opvoeringsrechten:
The Wylie Agency (UK) Ltd, 17 Bedford Square, London WC1B 3JA
Copyright Nederlandse vertaling: Tom Kleijn 1999

EERSTE BEDRIJF

De straat en voorgevel van een huurkazerne. De voorgevel is in grove lijnen aangeduid. De belangrijkste spellocatie is de woon-eetkamer van het appartement van Eddie. Het is een arbeidersflat, schoon, spaarzaam gemeubileerd, sober. Op de voorgrond staat een schommelstoel; een ronde eettafel met stoelen in het midden; en een draagbare platenspeler.

Achterin bevindt zich de deur naar de slaapkamer en een doorgang naar de keuken; van die interieurs ziet men niets.

Links voor op het toneel, een bureau. Het advocatenkantoor van Mr. Alfieri.

Er staat ook een telefooncel. Die wordt pas gebruikt in de laatste scènes, kan dus verborgen zijn of zichtbaar.

Een trap leidt naar het appartement, en dan verder naar de volgende verdieping, die men niet ziet.

Praktikabels, die de straat verbeelden, lopen links en rechts van de voorgevel door naar achteren.

Als het doek opgaat, zijn Louis en Mike, twee havenarbeiders, bezig munten tegen de rechtermuur van het gebouw te gooien.

In de verte loeit een misthoorn.

Alfieri komt op, een advocaat van in de vijftig, met grijzend haar; hij is gezet, opgewekt, en wijs. De twee spelers knikken naar hem, als hij hen voorbij loopt. Hij steekt het toneel over naar zijn bureau, zet zijn hoed af, strijkt met zijn hand door zijn haar, en spreekt grinnikend tegen het publiek.

ALFIERI

U kunt het niet weten, maar er gebeurde net wat amusants. Zag u hoe ongemakkelijk die twee me toeknikten? Dat komt omdat ik advocaat ben. Als je in deze buurt een advocaat of priester tegenkomt, brengt dat ongeluk. Als ze ons zien, denken ze alleen maar aan rampen, en daarom komen ze het liefst niet al te dichtbij.

Ik denk vaak, dat achter hun achterdochtige knikje drieduizend jaar wantrouwen zit. Een advocaat is het symbool van de wet, en in Sicilië, waar hun vaders vandaan kwamen, is de wet sinds de overwinning op de Grieken, geen prettig begrip.

Mij vallen altijd de restanten van het verleden in dingen op, misschien omdat ik in Italië ben geboren ... ik kwam pas hier toen ik vijfentwintig was. In die tijd leerde Al Capone, de grootste Carthager van iedereen, hier op deze stoepen zijn vak en op de hoek van Union Street, twee blokken verder werd Frankie Yale hoogstpersoonlijk keurig doormidden gereten met behulp van een machinegeweer. Oh, er waren er hier veel die heel rechtvaardig door onrechtvaardige mannen werden neergeschoten. Rechtvaardigheid is heel belangrijk hier.

Maar dit is **Red Hook**, niet Sicilië. Dit is de achterbuurt, die uitkijkt op de baai aan de zeezijde van Brooklyn Bridge. Dit is de slokdarm van New York die tonnen vracht uit heel de wereld verslindt. En nu zijn we tamelijk beschaafd, tamelijk Amerikaans. Nu zijn we bereid compromissen te sluiten, en dat heb ik liever. Ik heb ook geen pistool meer in mijn archiefkast. En mijn praktijk is totaal onromantisch.

Mijn vrouw heeft me gewaarschuwd, mijn vrienden ook; ze zeggen dat de mensen in deze buurt elegantie, goede manieren missen. Met wie heb ik dan ook te maken gehad in mijn leven? Met havenarbeiders en hun vrouwen, en vaders, en grootvaders, met schadevergoedingen, uitzettingen, familieruzies - de triviale problemen van armelui - maar toch ... om de paar jaar is er dan toch zo'n zaak, en als de partijen me vertellen wat het probleem is, wordt de muffe lucht van mijn kantoor plotseling ingekleurd met de groene geur van de zee, het stof in die lucht wordt weggeblazen en de gedachte komt in me op, dat ten tijde van Caesar in Calabrië misschien of op de rots bij Syracuse, een andere advocaat, heel anders gekleed, dezelfde klacht aanhoorde en er net zo machteloos bij zat als ik en getuige was van de bloedige afloop.

(Eddie is opgekomen - hij wordt extra uitgelicht - en gooit met de mannen munten.

Hij is veertig - een forse havenarbeider, een beetje te dik.)

De naam die bij deze zaak hoorde, was Eddie Carbone, een havenarbeider die in de dokken werkte tussen Brooklyn Bridge en de golfbreker waar de open zee begint.

(Alfieri loopt het donker in.)

*****

EDDIE *(loopt de trap naar de voordeur op)*

Tot kijk, jongens.

(Catherine komt uit de keuken, loopt naar het raam voor, kijkt naar buiten.)

LOUIS

Heb je morgen werk?

EDDIE

Ja, nog een dag op dat schip. Tot kijk, Louis.

(Eddie verdwijnt het huis in, terwijl het licht aangaat in het appartement. Catherine zwaait naar Louis vanuit het raam en draait zich vervolgens om naar Eddie.)

CATHERINE

Hoi, Eddie!

(Eddie is blij en er daarom verlegen mee; hij hangt zijn jas en pet op.)

EDDIE

Waarvoor heb jij je zo opgedirkt?

CATHERINE *(strijkt met haar handen over haar rok)*

Heb ik net gekocht. Vind je hem leuk?

EDDIE

Ja, hij is mooi. En wat is er met je haar gebeurd?

CATHERINE

Vind je het leuk? Ik heb het anders gedaan.

(Roept in de richting van de keuken.)

Hij is er, Bé!

EDDIE

Prachtig. Draai je eens om, laat me eens van achteren kijken.

(Ze draait zich voor hem om.)

Ach, kon je moeder dit nog maar zien! Ze zou het niet geloven.

CATHERINE

Je vindt het leuk, hè?

EDDIE

Je ziet er net zo uit als een meisje, dat naar de universiteit gaat. Waar ga je heen?

CATHERINE (*pakt zijn arm*)

Wacht tot Bé komt, dan moet ik je wat vertellen. Kom, ga zitten.

(*Ze loopt met hem naar de schommelstoel. Roept naar achteren.*)

Schiet nou toch op, Bé, alsjeblieft!

EDDIE (*gaat zitten*)

Wat is er aan de hand?

CATHERINE

Ik haal een biertje voor je, goed?

EDDIE

Vertel nu wat er is gebeurd. Kom hier, zeg het.

CATHERINE

Ik wil wachten tot Bé er is.

(*Ze gaat op haar hurken naast hem zitten.*)

Raad eens hoeveel we voor die rok hebben betaald.

EDDIE

Is ie niet te kort?

CATHERINE (*gaat staan*)

Nee! Niet als ik rechtop sta.

EDDIE

Ja, maar je zult toch af en toe moeten zitten.

CATHERINE

Eddie, dat is de mode nu.

(*Ze loopt heen en weer om het hem te laten zien.*)

Kijk, als je mij nu zo over straat ziet lopen -

EDDIE

Luister, ik krijg kippevel, als ik jou zo over straat zie lopen, ik meen het.

CATHERINE

Waarom?

EDDIE

Catherine, ik wil het niet verpesten; maar ik zeg je, je draait met je kont als je loopt.

CATHERINE

Draai ik met mijn kont?

EDDIE

Ga me nou niet ergeren, Katie, je draait met je kont! Ik vind het helemaal niks hoe ze naar je kijken in de snoepwinkel. En met die nieuwe hoge hakken over straat - klak, klak, klak. Ze draaien zich de koppen van hun romp.

CATHERINE

Maar die kerels kijken naar alle meisjes, dat weet je toch.

EDDIE

Jij bent niet 'alle meisjes'.

CATHERINE (*bijna in tranen, omdat hij het maar niks vindt*)

Wat moet ik dan? Wil je soms dat ik -

EDDIE

Niet kwaad worden, kind.

CATHERINE

Nou ... ik weet niet wat je van me wilt, hoor.

EDDIE

Katie, ik heb het je moeder op haar sterfbed beloofd. Ik ben verantwoordelijk voor jou. Je bent nog maar een kind, jij begrijpt die dingen niet. Ik bedoel, zoals jij hier bij het raam naar buiten staat te zwaaien.

CATHERINE

Ik zwaaide naar Louis!

EDDIE

Luister, ik kan je een paar dingen over Louis vertellen, dan zwaai je nooit meer naar hem.

CATHERINE (*probeert er een grapje van te maken*)

Eddie, ik wou dat er één vent was over wie je me niks kon vertellen!

EDDIE

Catherine, doe me een lol, alsjeblieft? Je bent een grote meid aan het worden, je moet jezelf een beetje inhouden, je kunt niet tegen iedereen zo vriendelijk zijn, kind.

(*Roept.*)

Hé, Bé, wat ben je daar aan het doen?

(*Tegen Catherine.*)

Haal haar even, ja? Ik moet haar wat vertellen.

CATHERINE (*op het punt om weg te lopen*)

Wat?

EDDIE

Haar neven zijn aangekomen.

CATHERINE (*klapt in haar handen*)

Nee!

(*Ze draait zich meteen om en rent naar de keuken.*)

Bé! Je neven!

(*Beatrice komt binnen, terwijl ze haar handen aan een handdoek droogt.*)

BEATRICE (*door de schreeuw van Catherine heen*)

Wat?

CATHERINE

Je neven zijn aangekomen!

BEATRICE (*verbaasd, tegen Eddie*)

Waar heb je het over? Waar?

EDDIE

Vlak voordat ik ophield met werken, kwam Tony Bereli naar me toe; hij zei dat het schip in de North River ligt.

BEATRICE (*- ze vouwt haar handen voor haar borst samen; ze lijkt enerzijds bang, anderzijds onuitsprekelijk blij*)

Is alles goed met ze?

EDDIE

Hij had ze nog niet gezien, ze zijn nog aan boord. Maar zodra ze eraf mogen, haalt hij ze op. Hij denkt dat ze rond tien uur hier zijn.

BEATRICE (*gaat zitten, bijna duizelig van opwindning*)

En ze laten ze toch wel van boord, hè? Dat is geregeld, hè?

EDDIE

Tuurlijk, ze krijgen de gewone papieren mee en gaan samen met de bemanning aan land. Maak je daar maar geen zorgen over, Bé, stelt niks voor. Over een paar uur zijn ze hier.

BEATRICE

Wat is er gebeurd? Ze zouden toch pas volgende week donderdag aankomen.

EDDIE

Weet ik niet; ze zetten ze gewoon op elk schip waar ze ze op kunnen krijgen. Misschien was het schip waarmee ze zouden komen, te link - Wat huil je nou?

BEATRICE (*verbaasd en bang*)

Ik - ik kan - ik kan het gewoon niet geloven! Ik heb niet eens een nieuw tafelkleed gekocht; ik wilde de muren nog witten -

EDDIE

Luister nou, ze zullen denken dat dit het huis van een miljonair is, vergeleken met hoe zij daar wonen. Maak je niet druk over die muren. Ze zullen je dankbaar zijn.

(*Tegen Catherine.*)

Ga jij maar even vlug een tafelkleed kopen. Vooruit, hier.

(*Hij grijpt in zijn zak.*)

BEATRICE

De winkels zijn al dicht.

EDDIE (*tegen Beatrice*)

Je zou de stoel ook opnieuw bekleden.

BEATRICE

Weet ik - nou ja, ik dacht dat ze volgende week zouden komen! Ik wilde de muren doen, de vloer in de boenwas zetten.

(*Ze is helemaal in de war.*)

CATHERINE (*wijst naar boven*)

Misschien heeft Mevrouw Dondero boven -

BEATRICE (*over het tafelkleed*)

Nee, dat van haar is nog meer versleten.

(*Plotseling.*)

Oh god, ik heb zelfs niks te eten voor ze!

(*Ze wil naar de keuken lopen.*)

EDDIE (*steekt zijn hand uit en pakt haar arm*)

Hé, hé! Rustig nou maar.

BEATRICE

Nee, ik ben gewoon zenuwachtig, dat is alles.

(*Tegen Catherine.*)

Dan moet ik de vis maar klaarmaken.

EDDIE

Je redt hun leven, wat maak je je dan zorgen over het tafelkleed? Waar die vandaan komen, hebben ze waarschijnlijk nog nooit van hun leven een tafelkleed gezien.

BEATRICE (*kijkt hem in de ogen*)

Ik maak me alleen zorgen over jou, dat is alles.

EDDIE

Luister, zolang als ze maar weten, waar ze slapen.

BEATRICE

Dat heb ik ze geschreven. Ze slapen op de grond.

EDDIE

Beatrice, waar ik me alleen zorgen over maak, is dat jij zo'n groot hart hebt, dat ik met jou op de grond terechtkom en zij in ons bed.

BEATRICE

Okee, hou op.

EDDIE

Want voor elk vermoeid familielid dat jij ziet, beland ik op de grond.

BEATRICE

Wanneer ben jij op de grond beland?

EDDIE

Toen het huis van je vader was afgebrand, ben ik toen soms niet op de grond beland?

BEATRICE

Nou ja, hun huis was afgebrand!

EDDIE

Ja-a, maar het brandde niet twee weken af!

BEATRICE

Okee, luister, ik zeg wel dat ze ergens anders heen moeten.

(Ze wil naar de keuken lopen.)

EDDIE

Nou, wacht nou 'ns. Beatrice!

(Ze staat stil. Hij loopt naar haar toe.)

Ik wil gewoon niet dat ze over je heen lopen, dat is alles. Je hebt een veel te groot hart.

(Hij raakt haar hand aan.)

Waarom ben je opeens zo prikkelbaar?

BEATRICE

Ik ben gewoon bang, dat je kwaad op me bent, als het niet goed gaat.

EDDIE

Luister, als iedereen zijn mond houdt, kan er niets mis gaan. Ze betalen toch voor kost en inwoning.

BEATRICE

O ja, dat heb ik ze gezegd.

EDDIE

Wat kan het dan verdommen.

(Pauze. Hij maakt een beweging.)

Het is me een eer, Bé. Ik meen het. Ik dacht net, toen ik naar huis kwam, stel je voor dat mijn vader niet naar dit land was gekomen, en dat ik net zo'n honger leed zoals zij daar ... en dat ik mensen in Amerika zou hebben die me een paar maanden onderdak konden geven? Die man zou zich vereerd voelen als hij mij een slaapplaats gaf.

BEATRICE *(- er staan tranen in haar ogen. Ze draait zich om naar Catherine)*

Zie je wat hij is?

(Ze draait zich om en pakt Eddies hoofd in haar handen.)

Mmm! Je bent een engel! God zegene je.

(Hij glimlacht dankbaar.)

Zul je zien, hiervoor word je beloond!

EDDIE *(lacht)*

Als ik mijn eigen bed maar krijg.

BEATRICE

Schiet op, schat, dek de tafel.

CATHERINE

We hebben het van mij nog niet verteld.

BEATRICE

Laat hem eerst eten, dan vertellen we het hem. Dek de tafel maar.

(Ze duwt Catherine de kamer uit.)

EDDIE (*gaat aan tafel zitten*)

Wat is er aan de hand? Waar gaat ze heen?

BEATRICE

Nergens. Het is heel goed nieuws, Eddie. Ik wil dat je er blij mee bent.

EDDIE

Wat is er?

(*Catherine komt binnen met borden, vorken.*)

BEATRICE

Ze heeft een baan.

(*Pauze. Eddie kijkt naar Catherine, dan weer naar Beatrice.*)

EDDIE

Wat voor baan? Ze maakt eerst haar school af.

CATHERINE

Eddie, je zult het niet geloven -

EDDIE

Nee - nee, je maakt eerst je school af. Wat voor een baan, wat bedoel je?

Opeens wil je -

CATHERINE

Luister nou even, het is fantastisch.

EDDIE

Het is niet fantastisch. Je bereikt niets, als je je school niet afmaakt. Je kunt geen baan nemen.

Waarom heb je het mij niet eerst gevraagd, voordat je een baan aannam?

BEATRICE

Ze vraagt het je nou, ze heeft nog niks aangenomen.

CATHERINE

Luister nou even! Ik was vanochtend op school en de directeur liet me uit de klas halen. Ik moest op zijn kamer komen.

EDDIE

En?

CATHERINE

Dus ging ik naar zijn kamer en hij zegt tegen me dat hij mijn cijfers heeft bekeken, weet je? En er is een firma die meteen een meisje nodig heeft. Het is nog niet echt een secretaressebaan, eerst steno-typiste, maar je wordt al snel secretaresse. En hij zegt tegen me dat ik de beste leerling van de klas ben -

BEATRICE

Hoor je dat?

EDDIE

Nou en? Tuurlijk is ze de beste.

CATHERINE

Ik ben de beste leerling, zegt hij, en als ik wil, moet ik die baan nemen en op het eind van het schooljaar mag ik dan examen doen en krijg ik het diploma. Dan bespaar ik dus bijna een jaar!

EDDIE (*onverklaarbaar nerveus*)

Waar is die baan? Welke firma?

CATHERINE

Het is een groot loodgietersbedrijf op Nostrand Avenue.

EDDIE

Waar op Nostrand Avenue?

CATHERINE

Ergens in de buurt van het Marine Dok.

BEATRICE

Vijftig dollar per week, Eddie.

EDDIE (*tegen Catherine, verbaasd*)

Vijftig?

CATHERINE

Ik zweer het je.

(*Pauze.*)

EDDIE

En hoe moet dat dan met alle dingen die je dit jaar niet leert?

CATHERINE

Er valt niets meer te leren, Eddie, we krijgen alleen nog maar praktijklessen.

Ik ken alle symbolen en ik ken het toetsenbord. Ik leer alleen sneller typen,

dat is alles. En als ik werk, word ik alleen maar beter en beter, begrijp je?

BEATRICE

Werk is de beste leerschool.

EDDIE

Dat is toch niet wat ik wil, hoor.

CATHERINE

Waarom niet! Het is een fantastisch groot bedrijf -

EDDIE

Ik houd niet van die buurt daar.

CATHERINE

Het is anderhalf blok van de metro, zegt hij.

EDDIE

In de buurt van het Marine Dok kan in anderhalf blok genoeg gebeuren. En dan een loodgietersbedrijf! Dat is bijna net zo erg als de haven. Die verschillen niet veel van dokwerkers.

BEATRICE

Ja-a, maar ze komt op kantoor, Eddie.

EDDIE

Ik weet dat ze op kantoor komt, maar dat is niet wat ik in mijn hoofd had.

BEATRICE

Luister, op een gegeven moment moet ze toch aan het werk.

EDDIE

Luister Bé, komt ze bij een zootje loodgieters terecht. En al die zeelui die daar op straat rondhangen? Waarvoor is ze dan eigenlijk naar school gegaan?

CATHERINE

Maar het is vijftig piek per week, Eddie.

EDDIE

Luister, heb ik jou om geld gevraagd? Ik heb je tot nu toe onderhouden, dat doe ik heus nog wel een tijdje langer. Alsjeblieft, doe me een lol, ja? Ik wil dat je een ander soort mensen leert kennen. Ik wil dat jij in een mooi kantoor terechtkomt. Misschien in een advocatenkantoor ergens in New York, in een van die mooie gebouwen. Ik bedoel, als je hier uit wilt komen, ga er dan ook echt uit; blijf dan niet in dezelfde soort buurt hangen.

(*Pauze. Catherine slaat haar ogen neer.*)

BEATRICE

Kom op, schat, haal het eten.

(*Catherine gaat af.*)

Denk er nog even over na, Eddie. Alsjeblieft. Ze wil dolgraag gaan werken. Het is geen kleine zaak, het is een groot bedrijf. Ze kan daar secretaresse

worden. Ze hebben haar van de hele klas uitgekozen.

(Hij is stil, staart naar het tafelkleed en volgt met een vinger het patroon.)

Waar maak je je zorgen over? Ze kan heel goed op zichzelf passen. Ze komt de metro uit en is in twee minuten op kantoor.

EDDIE *(min of meer van afschuw vervuld)*

Ik ken die buurt, Bé, die moet ik niet.

BEATRICE

Luister, als haar in deze buurt niets is overkomen, dan gaat dat ergens anders ook niet gebeuren.

(Ze pakt zijn hoofd en draait zijn gezicht naar haar toe.)

Je zult eraan moeten wennen, ze is geen klein kind meer. Zeg haar dat ze het moet aannemen.

(Hij draait zijn hoofd weg.)

Hoor je me?

(Ze wordt kwaad.)

Ik begrijp jou niet; ze is zeventien jaar, wil je haar heel haar leven binnen houden?

EDDIE *(beledigd)*

Wat is dat nou voor een opmerking?

BEATRICE *(vriendelijk, maar met nadruk)*

Nou, dat moet toch eens een keer ophouden? Eerst zou het ophouden, als ze de middelbare school had afgemaakt, dus heeft ze die afgemaakt. Toen als ze stenografie had geleerd, dus leerde ze stenografie. Waar moeten we dan nu nog op wachten? Ik meen het, Eddie, soms begrijp ik jou niet; ze hebben haar van de hele klas uitgekozen, het is een eer voor haar.

(Catherine komt binnen met het eten, dat ze zwijgend op tafel zet. Na een ogenblik naar haar gezicht gekeken te hebben, verschijnt er een glimlach op Eddies gezicht, maar het lijkt net, alsof hij tranen in zijn ogen krijgt.)

EDDIE

Met je haar zo lijkt je net een madonna, weet je dat? Jij bent een type madonna.

(Ze kijkt niet naar hem, maar gaat door met het opscheppen van het eten.)

Jij wilt gaan werken, hè, Madonna?

CATHERINE *(zacht)*

Ja.

EDDIE *(met de herinnering aan haar kindertijd, haar babytijd, en de afgelopen jaren)*

Goed, ga maar werken.

(Ze kijkt naar hem, rent dan naar hem toe en omhelst hem.)

Hé, hé! Kalm aan!

(Hij houdt haar gezicht op een afstand om haar aan te kijken.)

Waar huil je nou over?

(Hij is geraakt door haar, maar glimlacht door zijn ontroering heen.)

CATHERINE *(gaat op haar plaats zitten)*

Ik ben gewoon -

(Barst los.)

Ik ga allemaal nieuwe borden kopen van mijn eerste loon!

(Ze lachen hartelijk.)

Ik meen het. Ik ga het hele huis opknappen! Ik ga een vloerkleed kopen!

EDDIE

En dan ga je verhuizen.

